

til det ene og simpel Betegnelse til det andet, eller „Under-“ til dette og simpel Betegnelse til hint, men at bruge begge er der ingen Anledning til, og her i Lovforslaget er der kun Tale om eet Trin. Det naturlige er da, at man indskrænker sig til at bruge Betegnelsen „Øvrighed“, saaledes som ogsaa Lovforslaget paa flere Steder har gjort det. Dertil sigter Ændringsforslaget Nr. 4, idet det tillige benytter Lejligheden til at indføre en Betegnelse for den Akt, Øvrigheden skal udstede, og kalder det et „Navnebevis.“ Med disse Par Ord skal jeg tillade mig at anbefale de af mig stillede Ændringer.

Justitsministeren (Rump): Det private Lovforslag om det foreliggende Emne, der blev fremsat i forrige Samling, tilsigtede at give Folk, der i længere Tid havde brugt et Navn, hvortil de ikke havde Ret efter Lovgivningen, og til hvilket de heller ikke havde Bevilling, Adgang til at faa dette Navn legaliseret saaledes, at det, uanset disse Mangler, blev deres Familienavn — eller Stavn, som det jo kaldes i vor Lovgivning. I Aar fremkom der et nyt Forslag, der gik betydelig videre. I Formen havde det vel det tilfælles med Lovforslaget fra i Fjor, at det kun skulde gælde for en vis Tid, men det søgte foruden at legalisere den Tilstand, der havde udviklet sig uafhængig af den gældende Ret, tillige at give Folk Ret til at optage Navne paa den nemme Maade, som Lovforslaget bestemte, selv om Folk ikke tidligere havde staaet i noget som helst Forhold til disse Navne, altsaa selv om det i Virkeligheden var ny antagne Navne. Det Forslag, der nu er fremkommet fra det ærede Udvalg, har den Fordel fremfor de to tidligere, at det drager en bestemt Grænse mellem de Tilfælde, hvor man i Løbet af en kortere Tid kan faa det faktiske Forhold, der har udviklet sig, godkendt som et retligt, og de Tilfælde, hvor man paa en let Maade kan erhverve et Familienavn, i hvilken Henseende der er givet faste Regler. Som Bestemmelser, der i alt Fald for mig spille en væsentlig Rolle, skal jeg fremhæve først Bestemmelsen i Slutningen af § 2 Nr. 3 om, at, naar Navneforandringen kan befrygtes at genere andre Personer, der bære dette Navn, skal Sagen forelægges Justitsministeriet til Afgørelse, og dernæst Bestemmelsen i § 2 Nr. 1 om, at Stednavnet skal være optaget paa den fra Justitsministeriet udgaede Fortegnelse. Vanskeligheden ved at give fri Adgang til at optage Familienavne ligger væsentlig i,

at man ikke kan affatte Reglerne i almindelig Form, uden at man udsætter sig for, at det ny Navns Antagelse kan blive en Uret mod Personer, der have i alt Fald en naturlig Ret til at se dette Familienavn forbeholdt dem, noget, som man ogsaa fra alle Sider synes at være enig om at anerkende Berettigelsen af. Det kan formentlig ikke ske paa anden Maade end ved at lægge de her omhandlede Spørgsmaals Afgørelse i Øvrighedens Haand. Det er det, som sker ved disse to Bestemmelser, ved hvilke jeg antager, at man vil komme ud over væsentlige Indvendinger, som ellers kunne rejses imod Lovforslagets § 2. Dernæst skal jeg fremhæve § 9, som gaar ud paa at fastslaa en Regel, som ikke findes i vor nuværende Lovgivning, fordi der ikke tidligere var Trang til den, da man nemlig ikke havde andet Familienavn end det, man havde faaet ved Daaben. Den mere og mere tiltagende Anvendelse af Navneforandring gør det meget ønskeligt, at der gives almindelige Regler om Forholdet til Tredjemand, idet der jo kan spørges, hvilken Betydning det har for Tredjemand, at han ikke har været bekendt med Navneforandringen. En saadan Regel bliver saa meget mere fornøden, naar der kommer en Lov, som giver en almindelig Adgang til at antage visse Familienavne. Endelig lægger jeg megen Vægt paa den i § 10 indeholdte Straffebestemmelse. Jeg anser en Straffebestemmelse for nødvendig, naar man skal have en saadan almindelig Lov paa det her omhandlede Omraade. Vor Lovgivnings Bestemmelser gaa ud paa, at enhver er pligtig at føre det Familienavn, som han har faaet, i Reglen efter sin Fader, stundom efter sin Moder, og at han, hvis han ønsker et andet Familienavn, skal erhverve Bevilling dertil. Den naturlige Konsekvens heraf er, at man ikke kan være berettiget til at føre noget andet Navn. Naar der saa gives en almindelig Lov, hvorved der aabnes en let Adgang til i alt Fald ved en kongelig Bevilling at faa det Navn, man ønsker, som Familienavn, er det ganske naturligt i Forbindelse dermed at bestemme, at saa skal man ikke have Lov til at bære et andet Navn end det, man har med Rette. Vil man ud af det Virvar, som dette Forhold fremkalder, er der ikke andet at gøre end at fastsætte en Straffebestemmelse. Udvalget har imidlertid i Paragraffen indsat en Bestemmelse om, at den, der i mindst 10 Aar har baaeret et Navn, som ikke er hans Stavn, skal ikke kunne straffes. Det er ikke uden Betænkelighed,